

ARABELLA, DE ONVERWACHTE ERFGENAME

GEORGETTE HEYER

Arabella

DE ONVERWACHTE
ERFGENAME

eceaan

Oorspronkelijke titel *Arabella*. Arrow Books, imprint van
The Random House Group Ltd, Londen

© 1949 erven Georgette Heyer

GEORGETTE HEYER® is a registered trade mark

© 2024 Nederlandse vertaling Textcase / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of
openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektro-
nisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van
(delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

*All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.*

Omslagontwerp Villa Grafica

Omslagbeeld © MidJourney

NUR 302

ISBN 9789046832158

ISBN 9789046833049 (e-book)

ISBN 9789046833070 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

1

De leskamer in de pastorie van Heythram was niet heel groot, maar de bewoners zagen dat niet als een nadeel, zeker niet op een gure januaridag in een huishouden waar men zuinig moest zijn met kolen. Het bescheiden vuur achter het rooster van de haard zorgde ervoor dat drie van de vier aanwezige jongedames het niet nodig vonden een sjaal om hun schouders te leggen. Elizabeth echter, de jongste van de knappe dochters van dominee Henry Tallant, had oorpijn en had daarom niet alleen een stuk geroosterde ui in haar zere oor gedaan, maar ook een oude kasjmier sjaal om haar hoofd en haar hals gewikkeld. Ze lag opgekruld op een oude sofa met haar hoofd op een versleten rood kussen en slaakte van tijd tot tijd een lijdzame zucht waar geen van haar zussen acht op sloeg. Betsy was nu eenmaal ziekelijk. Men veronderstelde dat het klimaat van Yorkshire niet goed voor haar was en omdat ze een groot deel van de winter last had van allerlei kwaaltjes, beschouwde iedereen behalve haar moeder haar zwakke gestel als een feit.

Het was overduidelijk door wat er verspreid lag over de tafel in het midden van de kamer dat de jongedames zich in deze gezellige, maar sjofele ruimte hadden teruggetrokken om overhemden te zomen, maar alleen de oudste was daarmee bezig. In een stoel naast de open haard zat Margaret Tallant, een mollig meisje van vijftien. Ze had haar vingers in haar oren en was verdiept in een reeks verhalen in een gebonden jaargang van *The Ladies' Monthly Museum*. Tegenover Arabella zat Sophie, die niet omkeek naar haar naaiwerk

op tafel en hardop voorlas uit een ander deel van het leerzame tijdschrift.

‘Moet je horen wat hier staat, Bella,’ merkte ze op, terwijl ze het boek even liet zakken. “We delen de laatste mode met onze abonnees, geen modellen die de normen van fatsoen en betamelijkheid schenden, maar zaken die juist een glimlach oproepen en het uiterlijk extra bekoring zullen geven. Spaarzaamheid zou hierbij voorop moeten staan.” En dan, je gelooft het niet, een afbeelding van het allermooiste avondtoilet dat je kunt bedenken. Moet je kijken, Bella! Er staat bij dat het lijfje is gemaakt van blauw satijn en aan de voorkant wordt dichtgeknoopt met diamanten knoopjes. Wat zeg je daarvan?’

Haar zus keek gehoorzaam op van de manchet die ze aan het zomen was en wierp een kritische blik op de slanke reuzin die er stond afgebeeld. Toen zuchtte ze en boog opnieuw haar donkere hoofd over haar werk. ‘Nou, als dat hun idee van spaarzaamheid is, weet ik zeker dat ik niet naar Londen kan gaan, zelfs niet als mijn peettante me zou uitnodigen. Wat ze overigens toch niet zal doen,’ zei ze somber.

‘Je moet echt gaan!’ zei Sophie resoluut. ‘Bedenk eens wat het voor ons allemaal kan betekenen als jij daarheen gaat.’

‘Ja, maar ik wil er niet bijlopen als een slons,’ wierp Arabella tegen. ‘En als ik verplicht ben om mijn lijfjes te sluiten met diamanten knoopjes, weet je heel goed—’

‘O, onzin! Ik veronderstel dat dit echt heel modieus is, maar misschien zijn het wel namaakdiamantjes! Dit is bovendien een oud blad. Ik heb ergens gelezen dat sieraden niet langer ’s morgens worden gedragen dus waarschijnlijk... Waar is dat blad? Margaret, jij hebt hem! Geef hem eens hier! Je bent bovendien nog veel te jong om belangstelling te hebben voor dat soort dingen!’

Margaret haalde haar vingers uit haar oren en hield het boek buiten het bereik van haar zus. ‘Nee, ik lees het verhaal!’

‘Dat kun je beter niet doen. Je weet dat papa niet wil dat we romantische verhalen lezen.’

‘Als dat zo is,’ antwoordde Margaret vinnig, ‘dan zou hij echt heel verdrietig zijn als hij wist dat jij alleen maar de nieuwste mode-artikelen bekijkt!’

Ze keken elkaar aan en Sophies lip begon te trillen. ‘Lieve Meg, geef me alsjeblieft die band, héél even maar!’

‘Je krijgt hem als ik *De lotgevallen van Augustus Waldstein* uit heb,’ zei Margaret. ‘Maar dan ook echt maar héél even, hoor!’

‘Wacht, hier staat daar ook iets over!’ Arabella legde haar werk neer en bladerde door de verzamelband die Sophie al had gelezen. “Manieren om melk te conserveren met mierikswortel... Witte was voor nagels... Mensentanden herstellen...” Ja, hier heb ik het! Luister, Meg! “Als een vrouw in haar jeugd veel romantische verhalen heeft gelezen, is ze niet meer geschikt als echtgenote van een verstandige man of om een gezin fatsoenlijk en waardig te leiden.” Zo!’ Ze keek op met preuts getuiste lippen, die in schril contrast stonden met haar twinkelande ogen.

‘Ik weet zeker dat mama niet ongeschikt is als echtgenote van een verstandige man!’ riep Margaret verontwaardigd. ‘En zij leest romantische verhalen! En zelfs papa vindt *De dolende en Vertellingen* van Maria Edgeworth niet verwerpelijk!’

‘Nee, maar hij vond het niet leuk toen hij zag dat Bella *De Hongaarse broeders* of *De kinderen van de abdij* las,’ zei Sophie die haar kans schoon zag en *The Ladies’ Monthly Museum* uit de handen van haar zusje trok. ‘Hij zei dat het er heel veel onzin in zulke boeken staat en dat de moraal er helaas in ontbreekt.’

‘De morele toon ontbreekt niet in de reeks die ik aan het lezen ben!’ merkte Margaret op. ‘Kijk eens wat daar staat, bijna onderaan de pagina! “Albert! Laat zuiverheid van karakter uw eerste plicht zijn!” Ik weet zeker dat papa dat niet verwerpelijk zal vinden!’

Arabella wreef over het puntje van haar neus. 'Ik denk dat hij zal zeggen dat dat bombastische taal is,' merkte ze op. 'Maar geef haar het boek maar weer terug, Sophie!'

'Ja, zodra ik heb gevonden wat ik zoek. Trouwens, ik ben toevallig wel de gelukkige die deze banden van Mrs Caterham mocht lenen dus... Ah, hier heb ik het! Er staat dat tegenwoordig 's morgens alleen zeer eenvoudige sieraden worden gedragen.' Met enige twijfel in haar stem voegde ze eraan toe: 'Ik denk trouwens dat de mode niet zo heel snel verandert, ook niet in Londen. Dit nummer is pas drie jaar oud.'

De zieke op de sofa ging voorzichtig rechtop zitten. 'Maar Bella heeft toch helemaal geen sieraden?'

Deze constatering, gebracht met alle bothed van een meisje van slechts negen zomers oud, stemde het hele gezelschap somber.

'Ik heb dat gouden medaillon met de plukjes haar van papa en mama erin,' zei Arabella verdedigend.

'Als je een tiara had, en een... een cestus, en een bijpassende armband zou dat misschien voldoende zijn,' zei Sophie. 'Er wordt hier een toilet beschreven met alleen die sieraden.'

Haar drie zussen keken haar verbaasd aan. 'Wat is een cestus?' vroegen ze.

Sophie schudde haar hoofd. 'Ik weet het niet,' gaf ze toe.

'Bella heeft in elk geval geen van die dingen,' zei Elisabeth vanaf de sofa.

'Als ze zo dom is dat ze niet naar Londen wil gaan om zoiets onnozels, zou ik haar dat nooit vergeven!' zei Sophie stellig.

'Natuurlijk zou ik het daarom niet laten!' riep Arabella minachtend uit. 'Maar ik verwacht echt niet dat lady Bridlington mij zal uitnodigen. Waarom zou ze? Alleen omdat ik haar petekind ben? Ik heb haar nog nooit ontmoet!'

'Ze heeft een heel mooie sjaal naar je gestuurd als doopgeschenk,' zei Margaret hoopvol.

‘Bovendien is ze mama’s beste vriendin,’ voegde Sophie eraan toe. ‘Maar mama heeft haar ook al jaren niet meer gezien!’

‘En ze heeft Bella nooit meer iets anders gestuurd, zelfs niet na haar vormsel,’ merkte Betsy op, terwijl ze behoedzaam de ui uit haar oor haalde en in het vuur gooide.

‘Als je geen last meer hebt van je oor,’ zei Sophie, terwijl ze haar zus misprijzend aankeek, ‘mag je dit overhemd voor me zomen! Ik wil een patroon voor een nieuw volant tekenen.’

‘Mama heeft gezegd dat ik rustig bij de haard moest zitten,’ antwoordde de zieke en installeerde zich wat comfortabeler. ‘Staan er naamdichten in die mufte boeken?’

‘Nee, en als dat wel zo was, zou ik ze heus niet geven aan zo’n lastpak als jij, Betsy!’ zei Sophie onomwonden.

Betsy begon op een weinig overtuigende manier te snikken, maar niemand lette op haar. Margaret was alweer verdiept in haar verhaal en Arabella vroeg Sophie’s aandacht voor de afbeelding van een fluwelen pelisse die rijkelijk was afgezet met hermelijn. Betsy stopte dan ook al snel met huilen, snifte nog een paar keer en staarde ondertussen nijdig naar haar twee oudere zussen.

Ze vormden een charmant plaatje zoals ze samen over het boek gebogen zaten, hun donkere krullen tegen elkaar en hun armen om elkaars middel. Ze waren heel eenvoudig gekleed in een hooggesloten japon van blauwe namaak-kasjmier met lange, nauwsluitende mouwen en slechts enkele strikjes als versiering. De talrijke nakomelingen van de dominee waren allemaal opvallend knap en hadden maar weinig opsmuk nodig. Hoewel Arabella ongetwijfeld de schoonheid van de familie was, was men het er in hun omgeving vrij algemeen over eens dat Sophie, wanneer ze eenmaal de molligheid van haar zestien jaar was ontgroeid, zeker zou kunnen wedijveren met haar oudere zus. Beiden hadden ze grote, donkere en expressieve ogen, een kleine, rechte neus en fraai gevormde lippen. Beiden hadden ook een teint waar minder fortuinlijke jongedames

jaloers op waren en waarvoor geen van de schoonheidsmiddeltjes nodig was waarvoor in de damesbladen werd geadverteerd. Sophie was de langste van de twee, Arabella had veruit een beter figuur en rankere enkels. Sophie oogde wat steviger, maar Arabella wist haar bewonderaars te bekoren met een met een bedrieglijk kwetsbare uitstraling. Een romantisch ingestelde jongeman had haar al eens vergeleken vergelijken met een blad dat door de wind wordt voort geblazen, terwijl een ander een aantal heel slechte verzen aan haar had opgedragen, waarin hij haar nadrukkelijk de nieuwe Titania noemde, daarbij verwijzend naar Shakespeare. Helaas waren deze ontboezemingen in handen van Harry terechtgekomen, die ze aan Bertram had laten zien. De broers hadden vervolgens hun zus steeds weer begroet met deze in hun ogen buitengewoon geestige benaming tot papa op zijn milde, maar strenge toon had gezegd dat hij de grap nu toch wat achterhaald vond.

Betsy dacht na over haar fouten. Ze kon niets bedenken waarom ze haar zussen bewonderde en overwoog te vluchten naar de kinderkamer, maar wist nog niet of een knuffel van de oude kinderjuffrouw opwoog tegen de kans dat ze de kleine Jack zou moeten vermaken. Op dat moment vloog de deur open en buitelde een stevige jongen van elf jaar naar binnen, gekleed in een broek van geel katoen en een overhemd met ruches. ‘Hallo!’ riep hij uit. ‘Moet je horen! Mama is bij papa in zijn werkkamer en ik weet waar het over gaat!’

‘Waarom, wat is er gebeurd?’ riep Sophie.

‘Dat wil je vast wel weten,’ zei Harry, terwijl hij een stukje touw uit zijn zak haalde en er een ingewikkelde knoop in legde. ‘Zie je wel hoe ik deze knoop maak, Meg? Ik ken nu al zes van de belangrijkste scheepsknopen en als oom James kapitein Bolton nu niet zover kan krijgen dat hij me meeneemt op zijn volgende reis, zou dat echt gemeen zijn!’

‘Maar dat kwam je ons vast niet vertellen!’ zei Arabella. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Gewoon weer een van Harry’s kletspraatjes,’ zei Margaret.

‘Helemaal niet!’ antwoordde haar broer nijdig. ‘Joseph Eccles is naar Het Witte Hert geweest en heeft post meegenomen.’ Hij zag dat hij nu de aandacht van zijn zussen had en keek hen grijnzend aan. ‘Ja, daar kijken jullie van op, hè? Er is een brief uit Londen voor mama. Gefrankeerd door een lord. Ik heb het zelf gezien.’

Het boek gleed uit Margarets handen op de grond, Sophie slaakte een zucht en Arabella vloog overeind. ‘Harry! Toch... toch niet van mijn peettante?’

‘O, waarom niet?’ zei Harry.

‘Als hij uit Londen komt, moet hij wel van lady Bridlington zijn!’ zei Sophie stellig. ‘Arabella, ik geloof echt dat het geluk op de een of andere manier aanstaande is!’

‘Ik kan het me gewoon níét voorstellen,’ zei Arabella timide. ‘Reken er maar op dat ze heeft geschreven dat ze me niet kan uitnodigen!’

‘Onzin!’ vond haar nuchtere zus. ‘Als dat zo is waarom zou mama dan met de brief naar papa gaan? Ik denk dat het al is geregeld: jij gaat vóór het balseizoen naar Londen.’

‘O, als dat toch eens waar zou zijn,’ verzuchtte Arabella.

Harry had het knopen opgegeven en probeerde nu op zijn hoofd te gaan staan, maar hij verloor zijn evenwicht en viel op de grond. In zijn val nam hij een stoel mee, Sophie’s naaidoos en een schilderijtje dat Margaret had geschilderd voordat ze was bezweken voor de verleidingen van *The Ladies’ Monthly Museum*. Behalve de opmerking dat hij niet moest doen of hij een aap was, zei geen van zijn zussen iets over zijn onhandigheid. Hij krabbelde overeind en merkte minachtend op dat alleen meisjes zich zo druk konden maken over iets als een bezoek aan Londen. ‘Wat een ophef,’ zei hij. ‘Ik zou niet weten wat je daar wilt gaan doen.’

‘O, Harry, doe niet zo dom. Denk eens aan de feesten, de theaters, de ontvangsten!’ zei Arabella met nadruk op elk woord.

‘Ik dacht dat je daarheen ging om goede partij te vinden,’ zei Betsy. ‘Dat hoorde ik mama zeggen.’

‘Afluisteren is niet netjes!’ zei Sophie bits.

‘Wat is een goede partij?’ vroeg Harry, die nu jongleerde met wat rollen naaigaren die uit de naaidoos op de grond waren gerold.

‘Ik weet het echt niet!’

‘Ik wel,’ zei het zieke zusje. ‘Dat is een geweldig goed huwelijk. En dan zal Bella Sophie, Meg en mij uitnodigen om bij haar in Londen te komen logeren en vinden we allemaal een rijke man!’

‘Dat ga ik zeker niet doen, juffertje!’ verkondigde Arabella. ‘Laat ik je wel vertellen dat niemand je uit gaat nodigen als je je niet een beetje weet te gedragen!’

‘Nou, mama heeft het wel gezegd,’ protesteerde Betsy op huilerige toon. ‘En je hoeft niet te denken dat ik niets van zulke dingen weet, want-’

Sophie viel haar bruusk in de rede. ‘Betsy, als je nu je mond niet houdt, zeg ik tegen papa dat je echt geen enkel gevoel voor tact hebt. Ga alsjeblieft naar de kinderkamer waar je thuishoort!’

Dit verschrikkelijke dreigement had het gewenste effect. Mopperend dat haar zussen een stel nare katten waren, verliet Betsy het vertrek zo traag als ze durfde met haar sjaal achter zich aan.

‘Ze is nou eenmaal ziekelijk,’ zei Arabella verontschuldigend.

‘Ze is een vroegwijs kreng!’ snauwde Sophie. ‘Je zou denken dat ze wel aan wat anders kan denken dan aan zulke dingen. O, Bella, als je toch eens het geluk zou hebben om een goed huwelijk te sluiten. Als je onder lady Bridlington debuteert, weet ik zeker dat dat gaat lukken! Want,’ voegde ze er grootmoedig aan toe, ‘jij bent veruit het mooiste meisje dat ik ooit heb gezien,’

‘Pfff!’ droeg Harry zijn steentje bij aan het gesprek.

‘Ja,’ beaamde Margaret, ‘maar als ze daarvoor diamanten knopen en tiara’s moet hebben en al die dingen waar je het over had, dan weet ik niet hoe dat moet!’

Een mistroostige stilte volgde op haar woorden. Sophie was de eerste die zich herstelde. 'Er zal wel iets op gevonden worden,' verkondigde ze resoluut.

Niemand gaf antwoord. Arabella en Margaret leken te twijfelen aan die uitspraak en Harry had een schaar ontdekt en vermaakte zich door korte stukjes van een streng stopwol te knippen. Tijdens deze sombere stilte stapte een jongeman op de grens van adolescentie en volwassenheid het vertrek binnen. Hij was een knappe verschijning die wel iets had van zijn oudste zus, maar zijn haar was iets lichter van kleur. Aan de hoogte van de boord van zijn overhemd en de wanordelijke kastanjebruine lokken was te zien dat hij graag modieus gekleed ging, zelfs neigde naar ijdeltuiterij. De kleermaker in Knaresborough die hem tot zijn klantenkring mocht rekenen, kon niet tippen aan het niveau van Weston of Stultz, maar hij had zijn best gedaan, daarbij enorm geholpen door het goede figuur van zijn cliënt. Bertram Tallant wist hoe hij een jas met gratie moest dragen en was gezegend met een paar zeer fraai gevormde benen, die op dit moment waren verpakt in een leren kniebroek. Hun eigenaar had in zijn kledingkast een gele pantalon, die hij nog niet aan zijn vader had durven tonen, maar waarin hij zeker het toppunt van elegantie zou zijn, zoals hij dat graag wilde. De hoge laarzen waaraan hij veel zorg en tijd had besteed, glommen zoals je kon verwachten van een paar laarzen van een heer wiens ouders helaas hun tweede zoon niet de champagne konden geven die onmisbaar was voor het écht goed poetsen van laarzen. De punten van zijn kraag waren dankzij de zorgzame handen van zijn zussen zo stijf gesteven dat hij slechts met grote moeite zijn hoofd kon draaien.

Hij had zijn opleiding genoten in Harrow, net als zijn oudere broer James, waar die verbleef op dit moment in Oxford tot hij binnenkort zou worden bevestigd als predikant. Bertram woonde op het ogenblik echter thuis waar hij zich onder leiding van zijn vader voorbereidde op zijn eerste kandidaatsexamen. Hij was de

taak zonder enig enthousiasme begonnen, want hij wilde niets liever dan als kornet dienen bij de huzaren. Omdat dit echter zeker achthonderd pond zou kosten en omdat de lange oorlog met Napoleon eindelijk was beëindigd, zou promotie onwaarschijnlijk zijn tenzij deze plek werd gekocht. Mr Tallant had dan ook, niet onredelijk, besloten dat een burgerfunctie de voorkeur had boven een kostbare militaire carrière. Het was de bedoeling dat Bertram, zodra hij een academische graad had behaald, een functie op het ministerie van Binnenlandse Zaken zou gaan bekleden. Alle twijfel of zijn nakomeling met zijn wispelturige karakter geschikt zou zijn voor die positie kon de dominee weerleggen met het excuus dat Bertram tenslotte nog geen achttien was. En daarbij zou de Universiteit van Oxford, waar hij zelf drie jaar had gestudeerd, zeker een stabiliserende invloed op Bertrams karakter hebben.

Het toekomstige parlamentslid kondigde zijn entree aan in de leskamer met een gedempte jachtkreet, meteen gevolgd door de mededeling dat er mensen waren die onterecht altijd geluk hadden.

Arabella sloeg haar handen tegen haar borst en keek hem met stralende ogen aan. ‘Bertram, is het écht waar? Drijf niet de spot me. Alsjeblieft!’

‘Hemel, ja! Maar wie heeft het je verteld?’

‘Harry, natuurlijk,’ antwoordde Sophie. ‘De kinderen weten alles hier in huis!’

Bertram Tallant knikte somber en trok zijn mouwen iets op. ‘Julie willen hem hier vast niet hebben. Zal ik hem eruit zetten?’ stelde hij voor.

‘Ho!’ riep Harry, sprong overeind en ging in bokshouding tegenover zijn oudere broer staan. ‘Knokken?’

‘Niet hier!’ riepen zijn zussen in koor.

Omdat ze niet verwachtten dat hun protest zou worden gehonoreerd, dook ieder van de meisjes naar haar eigendommen om te

voorkomen dat die schade zouden oplopen. Dat was maar goed ook, want het vertrek was niet alleen klein maar stond ook nog eens vol met snuisterijen. De broers worstelden een paar minuten, maar al was Harry een stevige knul hij was toch geen partij voor Bertram. Al snel stond hij dan ook op de gang, waarna de deur achter hem dichtging. Bertram leunde er met zijn schouder tegenaan om de deur dicht te houden. Na nog een paar trappen tegen de gebutste panelen en het dreigen met gruwelijke represailles aan het adres van zijn broer, liep Harry weg, luid fluitend door de handige opening die was ontstaan door het verlies van een van zijn voortanden. Bertram liet de deur los en trok zijn halsdoek recht.

‘Je gaat inderdaad naar Londen,’ zei hij tegen Arabella. ‘Ik wou dat ik een rijke peettante had, dat is zeker! Ik heb nooit veel gekregen van die oude Mrs Calne behalve dan dat boek van Francis Bacon over het geloof of zoiets.’

‘Ja, dat was echt wel armoedig,’ beaamde Margaret. ‘Zelfs papa zei dat ze had kunnen bedenken dat je het wel in zijn boekenkast had kunnen vinden als ze dacht dat je er belangstelling voor had.’

‘Papa weet wel dat ik geen enkele belangstelling in die richting heb en ik weet ook dat hij niet van me verwacht dat ik dergelijke boeken wil lezen,’ knikte Bertram. ‘Hij is misschien wel erg strikt en heeft ouderwetse opvattingen, maar hij heeft het hart op de goede plek en valt iemand niet lastig met dat soort lariekoek.’

‘Ja, ja,’ zei Arabella ongeduldig, ‘maar weet hij nu van deze brief? Zal hij me laten gaan?’

‘Ik denk dat hij het niet zo heel prettig vindt, maar hij zei dat hij je niet tegen wil houden en erop moest vertrouwen dat je je weet te gedragen in Londen. Hij hoopt dat je je hoofd niet op hol laat brengen door lichtzinnigheid en bewondering. En wat dat betreft,’ voegde Bertram er met broederlijke openhartigheid aan toe, ‘denk ik dat je niet echt op zult vallen tussen al die voorname lui dus is er heel weinig kans dat dat zal gebeuren.’

‘Nee, dat geloof ik ook,’ zei Arabella. ‘Maar vertel op: wat heeft lady Bridlington geschreven?’

‘Hemel, dat weet ik niet! Ik probeerde een of ander onduidelijk Grieks verhaal te lezen toen mama binnenkwam en ik heb maar met een half oor geluisterd. Ze zal het je vast nog wel vertellen. Ze heeft me hierheen gestuurd om te zeggen dat ze je in haar kleedkamer verwacht.’

‘Goeie genade, waarom heb je dat niet meteen gezegd?’ riep Arabella, terwijl ze het half afgewerkte overhemd in de naaimand propte en haastig het vertrek verliet.

De pastorie telde slechts een verdieping, maar het was een groot, ouderwets huis. Om de kleedkamer van haar moeder te bereiken, moest Arabella diverse tochtige gangen door, die allemaal waren voorzien van versleten lopers.

De parochie van Heythram was vrij groot en leverde zo’n driehonderd pond per jaar op. Daarnaast had Mr Tallant nog wel wat eigen middelen, maar die waren zeker niet enorm. Het grote gezin maakte dat het vervangen van de lopers voorlopig een onbereikbare droom bleef. De dominee, zelf zoon van een grootgrondbezitter, was getrouwd met de mooie Miss Theale, van wie je eigenlijk had kunnen verwachten dat ze wel iets beters had kunnen krijgen dan een jongste zoon, hoe knap hij ook was. Er werd destijds al gezegd dat ze met hem was getrouwd om haar familie voor het hoofd te stoten en dat ze, als ze had gewild, een baronet aan de haak had kunnen slaan. In plaats daarvan was het liefde op het eerste gezicht met Henry Tallant. Omdat hij uit een goede familie kwam en haar ouders nog meer dochters aan de man moesten brengen, had zij haar zin gekregen. Ook al zou ze af en toe wel willen dat Henry meer verdiende en dat hij niet regelmatig in de buidel tastte voor iedere bedelaar die zijn pad kruiste, had ze nooit iemand reden gegeven te veronderstellen dat ze spijt had van haar keuze. Zeker, ze had dolgraag zo’n nieuw watercloset in de pastorie laten instal-

leren, zo'n fraai nieuw fornuis gehad of – zoals haar zwager – in alle kamers waskaarsen willen branden zonder zich daar schuldig over te voelen. Ze was echter een verstandige vrouw en zelfs als het open vuur in de keuken rookte of het weer een bezoek aan het bestaande toilet wel heel onaangenaam maakte, besepte ze dat ze veel gelukkiger was met haar Henry dan ze ooit had kunnen worden met de bijna vergeten baronet. Zij was het uiteraard eens met het besluit van haar man dat hun zonen, los van de bestemming van hun dochters, in elk geval een goede opleiding moesten krijgen. Ook al probeerde ze zo zuinig mogelijk te zijn om James en Bertram in Harrow een goede toelage te garanderen, toch wilde ze tegelijk ook bouwen aan de toekomst van haar oudste en mooiste dochter. Hoewel Mrs Tallant geen enkele spijt had van de omstandigheden die het haar onmogelijk hadden gemaakt om buiten York en Scarborough te schitteren, was ze vastbesloten te zorgen dat Arabella niet op dezelfde manier zou worden beperkt. Misschien was het wel met deze hoop in haar achterhoofd dat ze haar schoolvriendin Arabella Haverhill, die zelf zo'n uitstekend match had gevonden, had gevraagd peettante voor haar dochtertje te worden. Zeker het besluit om de jonge Arabella haar debuut te laten maken onder lady Bridlington was al lang geleden genomen. Ze had door de jaren heen een sporadische, maar regelmatige correspondentie met haar jeugd-vriendin onderhouden en was er vrij zeker van dat een leven op stand op geen enkele manier afbreuk had gedaan aan de goedhartigheid die de mollige en opgewekte Miss Haverhill altijd had gekenmerkt. Lady Bridlington was zelf niet gezegend met dochters – sterker nog ze had slechts één kind, een zoon die een jaar of zeven, acht ouder was dan Arabella. Dat was vanuit het oogpunt van Mrs Tallant beslist een voordeel, want de moeder van een gezin met huwbare meisjes zou, hoe aardig ook, waarschijnlijk niet openstaan om nog een jonge vrouw op zoek naar een geschikte echtgenoot onder haar hoede te nemen. Van een zeer welgestelde weduwe met

de neiging te genieten van alle mogelijke vermaak en zonder dochters om te debuten, zou redelijkerwijs kunnen worden verwacht dat ze een jonge beschermeling maar al te graag zou begeleiden naar feesten, partijen en ontvangsten waar ze zelf ook genoegen in schepte. Mrs Tallant kon het niet anders zien en ze werd dan ook niet teleurgesteld. Lady Bridlington had diverse vellen goudgerand briefpapier beschreven met haar onregelmatige handschrift, waarin ze liet weten dat ze het dom vond dat ze zelf niet op het idee was gekomen. Ze vond het heerlijk om jonge mensen om zich heen te hebben en had vrij lang verdriet gehad van het feit dat ze zelf geen dochter had, schreef ze. Ze twijfelde er niet aan dat ze de dochter van haar lieve Sophia onmiddellijk in haar hart zou sluiten dus keek ze vol ongeduld uit naar haar komst. Mrs Tallant hoefde helemaal niet te vermelden waarom ze Arabella naar de stad wilde sturen. Henry Tallant mocht dan denken dat uit de brieven van lady Bridlington uitsluitend lichtzinnigheid sprak, maar de dame had, hoe weinig diepgang ook, zeker een praktische inslag. Sophia kon erop vertrouwen, schreef ze, dat ze geen middel onbeproefd zou laten om Arabella kennis te laten maken met een geschikte echtgenoot. Zij liet doorschemeren dat ze al verschillende potentiële vrijgezellen op het oog had.

Het was dan ook geen wonder dat Arabella haar moeder, toen ze de kleedkamer binnenstapte, aantrof in een aangename dagdroom.

‘Mama?’

‘Arabella! Kom binnen, liefje, en doe de deur dicht. Je peettante heeft zo’n aardige brief geschreven! De lieve schat, ik wist dat ik op haar kon rekenen.’

‘Is het waar? Ga ik naar Londen?’ Arabella hield haar adem in.

‘Ja, en ze heeft gevraagd of ik je zo snel mogelijk naar haar toe wil sturen. Ik heb de indruk dat haar zoon op reis is in Europa en dat ze zich behoorlijk alleen voelt in dat grote huis. Ze zal je als haar

eigen dochter behandelen. En weet je, mijn lieve kind, ik heb het haar nooit gevraagd, maar ze heeft aangeboden je aan het hof te presenteren!’

Dit duizelingwekkende vooruitzicht benam Arabella de adem. Ze wist niet wat ze moest zeggen en staarde naar haar moeder die opsomde welke genoegens haar te wachten stonden.

‘Alles wat ik je kan wensen! De Almack’s club, ik weet zeker dat ze je een toegangkaart zal bezorgen, want ze kent alle beschermvrouwen! Concerten! Het theater! Alle toonaangevende salons – lunches, ontvangsten, feesten –, mijn lieve kind, je krijgt zoveel kansen! Je hebt geen idee! En ze schrijft dat... maar nee, dat doet er niet toe!’

Arabella vond haar stem terug. ‘Maar mama, hoe moeten we dat doen? Al die kosten! Ik kan toch niet... ik kan toch niet naar Londen zonder een geschikte garderobe?’

‘Nee, zeker niet!’ zei haar mama lachend. ‘Dat zou wel heel raar zijn, lieve kind!’

‘Mama, u begrijpt toch wel wat ik bedoel? Ik heb maar twee baljurken. Ze kunnen wel voor een feest in Harrowgate of een bal hier in de omgeving, maar ze zijn echt niet elegant genoeg voor Almack’s! Sophie heeft de *Monthly Museums* geleend van Mrs Caterham en ik heb gekeken wat daarin staat, maar dat is echt deprimerend, mama! Alles moet afgezet zijn met diamanten of met hermelijn of met naaldkant!’

‘Mijn lieve Arabella, wind je niet zo op! Ik verzeker je dat ik daar allang over heb nagedacht. Dit plan is echt niet van vandaag of gisteren, moet je weten.’ Ze zag de verbazing op het gezicht van haar dochter en glimlachte. ‘Dacht je nu echt dat ik je als een boerentrien naar Londen zou sturen? Zo dwaas ben ik toch niet, mag ik hopen. Ik heb al ik weet niet hoelang steeds iets opzijgelegd voor deze gelegenheid.’

‘Mama!’

‘Je moet weten dat ik zelf ook wat geld heb,’ legde Mrs Tallant uit. ‘Je lieve vader wilde het nooit gebruiken, maar heeft steeds gezegd dat ik het naar eigen goeddunken mocht uitgeven. Ik was immers dol op mooie dingen en hij vond het verschrikkelijk dat ik me die niet meer zou kunnen veroorloven als we waren getrouwd. Dat was natuurlijk onzin en ik dacht al heel snel niet meer aan dergelijke snuisterijen. Ik vond het echter fijn te weten dat ik het aan mijn kinderen zou kunnen besteden. Aan de tekenlessen voor Margaret en de muzieklessen voor Sophie en de nieuwe jas voor mijn lieve Bertram en die gele pantalon die hij papa niet durft te laten zien – heb je ooit zo’n dwaas joch gezien? Alsof papa het niet allang weet! En hoewel die arme Betsy zo vaak naar een dokter moet, heb ik nog een spaarpotje voor jou!’

‘O mama, nee, nee!’ riep Arabella geschrokken uit. ‘Als u zoveel kosten moet maken, ga ik liever helemaal niet naar Londen!’

‘Dat komt omdat je helemaal in de war bent, lieve kind,’ antwoordde haar moeder rustig. ‘Ik zie het als een investering en het zou me verbazen als er niet iets goeds uit voortkomt.’ Ze aarzelde, keek wat schuldbewust en koos haar woorden zorgvuldig: ‘Ik weet zeker dat ik je niet hoeft te vertellen dat papa een doodgoede man is. Ik denk dat er geen betere echtgenoot of vader bestaat. Maar hij is helemaal niet praktisch aangelegd en als je acht kinderen groot moet brengen, moet er toch in elk geval iemand zijn die weet hoe de wereld in elkaar zit. Over die lieve James hoeven we ons geen zorgen te maken en omdat Harry beslist naar zee wil en zijn oom zo vriendelijk is om zijn invloed aan te wenden, is zijn toekomst wel verzekerd. Maar ik geef toe dat ik me wat zorgen maak om die arme Bertram. Bovendien heb ik geen flauw idee waar ik hier in de buurt een geschikte echtgenoot moet vinden voor alle meisjes! Dat is misschien iets korter door de bocht dan papa zou willen, maar jij bent een verstandig meisje, Arabella, dus zie ik er geen been in om eerlijk tegen je te zijn. Als ik jou een goede echtgenoot kan bezor-